

רבינו

המפגרים ראו לפנייהם צלע הר מכוסה אבנים לבנות. הם הביטו לצדדים, חיפשו את האמפיתיאטרון שסופר להם אודותיו. לפתע הרגישו שיש משהו משונה בהר שלפניהם: נראה כאילו כל אבן ואבן חיה ומתנועעת. רק אז הבינו כי רכבות האבנים אינן אבנים כלל, אלא ים של ראשים צפופים: האמפיתיאטרון של דליה. למרות שהתכנית היתה צריכה להתחיל רק בשעה שבע וחצי, החל הקהל זורם עוד בשעת הצהריים, כשעל הבמה הקטנה בגיא עוסקים הרוקדים בחזרות והנגנים מתקנים את ענפי העצים האחרונים. מגרש החנייה נקבע במרחק שלושה קילומטרים מהאמפיתיאטרון, והמבקרים עשו את דרכם בשורה ארוכה, דרך השדות, למקומות הישיבה. עד שעה 9 בלילה — שעה וחצי אחר התחלת התוכנית — נראתה שיירת האנשים, כמעין מתגבר שאין לו סוף, זורמת מעבר לרכס, דומה מלמטה למסכת אילמת של יציאת מצרים — או יציאת אירופה. לא מעטים מן הנוכחים חשבו על הכינוס האחרון, חודשים מעטים לפני "שהתחילו העיניים". אז לא היו גדרות תיל בין מקומות הקהל והבמה, שוטרים צבאיים או אזרחיים לא הכאינו את תנועת המכוניות והאנשים, וכשפרצה מפי רבבות צעירים התקוה, שהידודה בין ההרים, היתה זו הפגנה שטרם נראתה כמותה בארץ. הפעם היה הקהל רב יותר (קרוב ל-60 אלף איש), אך גם מגוון יותר. נוצר שבא לסבול באותה אירה מיוחדת של "אהלן, איפה היית כל הזמן, ימח שמך?" התמוגג עם בורגנים שבאו לחזות במחזה ששמעו כה רבות

מורם מכסוטים. קבוצת הבנות משפיים (למעלה) הישראלי, שנתפרסם בהופעותיו במועדון חביבי בניו הלל מהדהד בין ההרים. משמאל: גירום רוביני בין השאר את הריקודים של הסרט "יום בניוירוק"

הר של אנשות. למעלה מחמישים אלף איש מכל קצוות הארץ — וגם מחוצה לה — הצטופפו על מדרגות העפר במורד התוכנית טרם מתחילה וכל אחד משתדל למצוא מכה בין ההמון. **קבוצת בובארים בריקוד לאומי של ארץ מוצאם**

